

אגרת רבי שמשון מאוסטרופולי –אפרים בן צבי שליט"א

סוד גדול ונורא, וכתוב שם שכל מי שמעיין בסוד הנפלא והנורא הזה על מכונו, אפילו פעם אחת בשנה, ובפרט בערב פסח, מובטח לו שינצל באותה שנה מכל מכשול וממיתה משונה, ושום אדם לא ימשול בו, וכל אויביו יפלו תחתיו, והוא על במותימו ידרוך, ובכל אשר יפנה יצליח ובכל עסקיו ירויח, עד ביאת הגואל אמן סלה:

העתקה מכתבי הקודש של המקובל רבינו שמשון מגיד מאוסטרופוליא ז"ל הי"ד:

שלום לרבני ארץ, גודרי גדר ועומדים בפרץ, יצילם ה' מכליון וחרץ, כולם קדושים אשר בארץ, כל חד לפום חורפיה מקשה ומתרץ, אמן סלה, בתכלית הענין מה שכתב האר"י ז"ל בקונטרס שלו הנקרא פלאות רבות בשער הנקרא יציאת מצרים, פרק ג' דף מ"ב ע"א וזה לשונו:

"הנה כָּבֵד הוֹדַעְתִּיךָ שְׁפָרְעָה נִלְקָה בְּמִצְרַיִם בְּעֶשֶׂר מִכּוֹת אֱלֹהֵי יִדִּי שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתַיִם וּשְׁמוֹנִים מֵלָאֲכִי חֲבֵלָה, הַמִּמְנִים בְּשִׁלְשָׁה רִקְיָעִים שֶׁל טִמְאָה, הָאֶחָד נִקְרָא שֶׁרַע וְהַשֵּׁנִי נִקְרָא תִּמּוֹר, וְהַשְּׁלִישִׁי נִקְרָא בִישָׁהָ, וְעֲלֵיהֶם הַשֵּׁר הַנִּקְרָא דִּלְפָקֻט, וְעֲלֵיהֶם וְעַל כָּלֶם הַשֵּׁר הַנִּקְרָא תִקָּא, בְּרֵאשִׁית חֲסֵר מִן הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה, וְחֲסֵר מִן הָרִבְעִי שִׁשָּׁה, וְחֲסֵר מִן הַתְּשִׁיעִי שִׁשָּׁה כִּכְתוּב, וְהֵנָּה מֵהַ שְּׁלֹשָׁה הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם עֶשֶׂר מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, הַשֵּׁם שֶׁפ"ו שָׁבוּ אַחַז דָּוִד בֶּן יִשִּׁי, וְהַשֵּׁם אָמֵר וְהִכָּה. וּמִצַּד הַשֵּׁם תִּק"ל לָקוּ הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם אַרְבָּעִים מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ מֵאֲתַיִם מִכּוֹת, וְהַשֵּׁם אָמֵר וְהִכָּה. וּמִצַּד הַשֵּׁם אֲשַׁצ"ה לָקוּ הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ מֵאֲתַיִם וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וּבִמָּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִכָּה, בּוֹ מְרַפָּא הַגְּלוּת. מֵהַ פְּשָׁעוֹ וּמֵהַ חֲטָאוֹ, וּמֵהַ הַמַּעַל אֲשֶׁר מַעַלּוֹ אֲבוֹתֵינוּ, לַהֲיוֹת בְּכוֹר הַבְּרִזָּל הַזֶּה, עַד שֶׁגָּאֵלָם בְּשִׁמּוֹת אֱלֹהֵי דַע"ב צַד"א כִּשְׁח"ב. עַד כֵּן לִשּׁוֹן הָאֶרֶץ ז"ל:

וְהֵנָּה מוֹרֵי וְרִבּוּתֵי קְדוּשֵׁי יִשְׂרָאֵל, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פְּלָאִים הֵם, סְתוּמִים וְחֲתוּמִים סָגוּר וְאֵין פּוֹרֵשׁ אוֹתָם. וְכָבֵד שְׁאֵלוּנִי גְדוּלִי יִשְׂרָאֵל לְבָאֵר לָהֶם דְּבָרֵי הָאֶרֶץ ז"ל וְלֹא הִגַּדְתִּי. וּמִגְדֵּל אֶהְבֵּת מוֹרֵי וְרִבּוּתֵי אֲגָלָה רַז זֶה שֶׁנִּתְגַּלָּה לִי בַחֲלוֹם חֲזִיוֵן לֵילָה, וְעַכְשָׁיו אֲגָלָה הַדְּבָר בְּרִמְזָא לִפְנֵי כְבוֹד תּוֹרָתוֹ, וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר:

וזאת הענין: מה שכתב האר"י ז"ל שפרעה נלקה במצרים עשר מכות וכו', כונתו כה: כי אמרו בעלי חבלה מעשית, שיש שלשה אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה הממנים להכות את הרשעים ולהענישם בגיהנם ולטהרם מעונותיהם. ועל זה נאמר: "ולהכות באגרף רשע", כי אגרף, רמז שלשה אלפים ומאתים ושמונים, ועל ידם נלקה גם פרעה הרשע. ואומר אני הכותב שזהו סוד נפלא כאשר הוא נכתב במנין ובמספר: דם. צפרדע. כנם. ערוב. דבר. שחין. ברד. ארבה. חשך. מכת בכורות: אלו עשר מכות כאשר כתבתי אות באות, עולים שלשה אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה, הממנים לטהר את הרשעים, והוא פשט נפלא, עין לא ראתה:

והנה החשבון מכון כאשר נכתב כנם חסר יו"ד, גם ערב חסר וא"ו. גם חשך חסר וא"ו. ואז החשבון ממש, לא פחות ולא יותר משלשה אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה, שמענישין את הרשעים.

והינו מה שכתב האר"י ז"ל: "ככתוב", פרוש ככתוב בספר תורה, ולא כאשר כתוב בסדורים ובעל ההגדה, כי שם נכתבו כלם מלאים. אלא צריך להיות חסר כמו שכתוב בספר תורה. וגם רבי יהודה לא כתב סימנים כלם רק ראשי תיבות, דצ"ך עד"ש באח"ב, כמו שכתב הרב יצחק אברבנאל וכו' שכתבתי לעיל:

והינו מה שכתב האר"י ז"ל: "בראשית חסר מן השלישי עשרה", פרוש: מכה שלישית שהיא כנם חסר יו"ד. "מן הרביעי ששה" שהיא מכת ערוב גם חסר וא"ו. "וחסר מן התשיעי ששה", שהיא מכת חשך גם כן חסר וא"ו. ומה שאמר "ככתוב", רוצה לומר שכן כתוב בספר תורה חסר, כנזכר לעיל.

וזהו סוד אלו "עשר מכות שהביא" הקדוש ברוך הוא במצרים, מכון ממש שלשה אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה שהכו את פרעה ואת המצריים במצרים, הממנים באלו שלשה רקיעים: אחד נקרא שרע, ואחד נקרא תמוך, ואחד נקרא בישהא, גם בזה יש סוד גדול ונפלא, אלו שלשת אלפים ומאתים ושמונים מחנות שהכו את פרעה ואת המצריים במצרים כאמור, שממנים באלו שלשה רקיעים של טמאה, אמר לנו הכתוב סוד נפלא ונורא, ותקן המגיד כמו ששנה אלו "עשר מכות שהביא" שבאלו שלש תיבות נרמזים השלשה רקיעים של טמאה, ושלשת אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה שהכו את פרעה ואת המצריים במצרים, כמנין עשר מכות, דהינו עשר אותיות

שרע, מכות אותיות תמוך, שהביא אותיות בישהא, רמז לאלו שלשה רקיעים של טמאה שבהם יש ממנים כמנין שלשה אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה ממש, כמנין עשר מכות דם צפרדע וכו', והם שהפכו את פרעה ואת המצריים במצרים, כי מלאכי חבלה ממנים להכות את הרשעים לטהרם מעוונותיהם כאמור. ועל ידן הכה את פרעה ואת המצריים במצרים מנין עשר מכות אלו, והוא פלא גדול:

ומה שכתב האר"י ז"ל: "ועליהם השר הנקרא דלפקט", כונתו הוא ששם זה שרשו יוצא ממלת המצרים, והינו: ששלשה רקיעים הם: עש"ר מכות שהבי"א וכפרוש הגאון, ונמשך על המצרים שהוא שם דלפקט באותיות הקודמות לאותיות המצרים, והמ"ם אחרונה היא מ"ם הרבוי ואינה מן השרש, ורמז לזה המגיד במאמר: "אלו עשר מכות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים", כלומר האותיות שהם קודמות על אותיות המצרים:

ומה שכתב האר"י ז"ל: "ועליהם ועל כלם השר הנקרא תקא, כונתו, כי ראשי תיבות של אלו עשר מכות, דצ"ך עד"ש באח"ב, בגימטריא תקא, כמנין השר ממש, וכמנין אשר, וזהו סוד כונת הכתוב בסדר בא: "ולמען תספור באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים", אשר דיקא, שהוא כמספר תקא, וכיצא בו הרבה פסוקים אלה, שמורים על זה לסוד אשר, כמנין ראשי תיבות של עשר מכות כמו שבארנו, ויש לנו בזה סודות נפלאים. וכבוד אלהים הסתר דבר:

ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל: "השם שפיו שבו אחז דוד בן ישי, והשם אמר והכה אותם במצרים עשר מכות, ועל הים לקו חמשים מכות. והשם תקל אמר והכה אותם במצרים ארבעים מכות, ועל הים לקו מאתיים מכות. והשם אשצה אמר והכה אותם במצרים חמשים מכות, ועל הים לקו מאתיים וחמשים מכות". כונתו לסוד נפלא ונורא, פלגתא דרבי יוסי הגלילי ורבי אליעזר ורבי עקיבא המזכר בהגדה. רבי יוסי הגלילי אומר מנין, ורבי אליעזר אומר מנין, ורבי עקיבא אומר מנין, וזהו שכתב האר"י ז"ל: "השם שפ"ו אמר והכה אותם במצרים עשר מכות, ועל הים לקו חמשים מכות, רמז לרבי יוסי הגלילי. כי רבי יוסי הגלילי בגימטריא שפ"ו, ומה שכתב שבו אחז דוד בן ישי, רמז גם כן, דו"ד ב"ן ישי"י גימטריא שם שפ"ו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורמז גם כן מה שכתב בספר סודי רזא, שרבי יוסי הגלילי נצוץ דוד בן ישי. וזה השם הכה אותם. ומצד השם תקל לקו המצרים במצרים ארבעים מכות, ועל הים לקו מאתיים מכות, רמז לסוד רבי אליעזר

בְּגִימָטְרִיא תִּקְל, וְהִינוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, דּוֹקָא, שֶׁהוּא שֵׁם תִּקְל, לִקְוֹ
הַמְצָרִים בְּמִצְרִים אַרְבָּעִים מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לִקְוֹ מֵאֲתִים מִכּוֹת. וּמָה
שֶׁכָּתַב הַשֵּׁם אֲשֶׁר לִקְוֹ בְּמִצְרִים חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לִקְוֹ מֵאֲתִים
וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת, רִמָּז לְסוּד רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁהוּא בְּגִימָטְרִיא אֲשֶׁר עִם
הַכּוֹלֵל, שֶׁהַשֵּׁם הַזֶּה אָמַר שֶׁיִּכּוּ הַמְצָרִים בְּמִצְרִים חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וְעַל
הַיָּם לִקְוֹ מֵאֲתִים וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת. הֵרִי מְרַמְזִים אֵלָיו שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת שְׁפוֹ
תִּקְל אֲשֶׁר בָּאֵלָיו הַשְּׁלֹשָׁה תִּנְאִים: רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי בְּגִימָטְרִיא שְׁפוֹ,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּגִימָטְרִיא תִּקְל, רַבִּי עֲקִיבָא בְּגִימָטְרִיא אֲשֶׁר, וְהוּא
סוּד נָפֶלָא וְנוֹרָא. רָזָא דְרָזִין. סִתְרָא דְסִתְרִין. הִינוּ כְּאֶשֶׁר כָּתַבְתִּי
לְמַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ, וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עִוֹן:

וּמָה שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ הָאֶרֶ"י ז"ל: "בְּמָה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכָה, בּוֹ
מִרְפָּא הַגְּלוּת, מָה פָּשְׁעוּ מָה חָטְאוּ אֲבוֹתֵינוּ" וְכוּ', כּוֹנֵנִתוֹ: בָּאֵלָיו עֶשֶׂר
מִכּוֹת שֶׁהֵם דָּצָר עֲדָשׁ בֶּאֱחָב, נִרְמְזִים בָּאֵלָיו אוֹתִיּוֹת סוּד וְטַעַם יְרִידַת
אֲבוֹתֵינוּ לְמִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתִּי לְמַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ. וְהִנֵּה בָּאֵלָיו
הַמִּכּוֹת הַכֶּה אוֹתָם, וַיִּרְפָּא אוֹתָנוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִכָּה בָּהֶם מְכָה
רַבָּה אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא, וּמִן הַמְכָּה עֲצָמָה בָּאָה רְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל,
שֶׁגָּאֵלָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכְמוֹ שֶׁכָּתַבְתִּי. וּמָה שֶׁכָּתַב: "מָה פָּשְׁעוּ"
וְכוּ', רוֹצֶה לֹאמֹר: בָּאֵלָיו הַמִּכּוֹת נִרְמָז הַחֲטָא שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁגָּרַם יְרִידַת
מִצְרַיִם. וַיֵּשׁ לָנוּ סוּד נָפֶלָא וְנוֹרָא לְתַרְץ קִשְׁיָא זֶה מָה שֶׁהִקְשׁוּ מַעַלְתָּ
כְּבוֹד תּוֹרָתָם עָלַי, אֲבָל גַּם זֶה נִיחָא כְּאֶשֶׁר כָּתַבְתִּי לְמַעַלְתָּם, נִפְלְאוֹת
מִתּוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה וְהַטְהוֹרָה.

וּמָה שֶׁכָּתַב הָאֶרֶ"י ז"ל: "שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּאֵל אוֹתָנוּ בְּשְׁמוֹת אֵלָיו
דַּעַב צֵדָא כִּשְׁחָב", כּוֹנֵנִתוֹ כִּי הָאוֹתִיּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל דָּצָר עֲדָשׁ בֶּאֱחָב
הֵם דַּע"ב, וְהָאוֹתִיּוֹת שְׁנִיּוֹת הֵם צַד"א, וְהָאוֹתִיּוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת הֵם
כִּשְׁח"ב, וְנִרְמְזִים בָּאֵלָיו הַשְּׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הַרְפוּאָה שֶׁרְפָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁגָּאֵל אוֹתָנוּ בָּהֶם, הֵרִי בְּאוֹתָן הַמִּכּוֹת שֶׁהִכּוּ בָּהֶם
הַמְצָרִים, נִרְמְזִים הַגָּאֵלָה וְהַרְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל. וַיְהִי רַעְוָא לִפְנֵי הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שֶׁיִּרְאֵנוּ בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, עִם הַמַּלְאָכִים
הַשְּׂיָכִים לַגָּאֵלָה, וַיְקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: כִּימִי צֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת, אֲמֵן נֶצַח סְלָה: